

KAPITOLA PRVNÍ

ZNOVUNALEZENÁ KRÁSA

Čtrnáctihodinová cesta autem z Beverly Hills v Kalifornii do Salem v Oregonu byla totální pakárna. Netrvalo ani minutu a z vyhlídkové cesty se stala úmorná tiráda. A to mučení trvalo celých třináct set kilometrů. Jediná možnost, jak tomu mohla Melody Carverová uniknout, bylo předstírat spánek.

„Vítejte v Chcíporegonu,“ zavrčela její starší sestra, když přejížděli státní hranici. „Nebo bych mu měla říkat Blboregon? Co takhle Poblitoregon? Nebo třeba...?“

„To by stačilo, Candace!“ vyštěkl otec od volantu jejich nového diesellového BMW s pohonem na čtyři kola. Zelené co do barvy i spotřeby paliva představovalo jeden z mnoha signálů, jimiž se její rodiče rozhodli místním ukázat, že Beau a Glory Carverovi jsou víc než jen krásní a bohatí přistěhovalci z adresy 90210.

Dalším signálem bylo šestatřicet beden poslaných předem přes UPS. Ty bedny byly plné kajaků, surfů, rybářských prutů, polních lahví, instrukčních DVD o ochutnávkách vína, směsí bio oříšků a ovoce, cepínů, maček, sekyrek, lyží, pohorek, tyčů, snowboardů, přileb, péřových bund a flanelového prádla.

Candaciny komentáře zazněly ještě pronikavěji, jakmile začalo pršet. „Ááááá, srpen v Podobanoregonu!“ odfrkla si. „Fakt skvělý.“ Následovalo obrácení očí v sloup. Melody se ani nemusela dívat, aby to věděla. Stejně ale vykoukla mezi nepatrně pootevřenými víčky, aby se přesvědčila.

„Echhmm!“ Candace rozhořčeně kopl zezadu do matčina sedadla. Pak se vysmrkala a sopesl mrskla Melody na rameno. Melody se rozběhlo srdce rychleji, ale podařilo se jí zachovat klid. Bylo to lehčí než se s ní hádat.

„Já to nechápu,“ mlela Candace dál. „Melody dýchala smog patnácti let a přežila. Rok navíc by ji nezabil. Mohla by nosit masku. Lidi by se jí na ni podepisovali jako na sádru. Možná by z toho vznikla nová řada doplňků pro astmatiky. Včetně inhalátoru coby přívěsku na krk a...“

„Stačí, Candace.“ Glory vzdychla, protože měla za sebou měsíc podobných debat a ten ji očividně vyčerpal.

„Ale příští září už budu na vysoké,“ nedala pokoj Candace, která hádky obvykle neprohrávala. Byla blondýnka s dokonalou postavou a zvyklá dostat, co chce. „Nemohli jste s tím stěhováním počkat ještě rok?“

„Tohle stěhování bude dobré pro nás všechny. Nejde jenom o astma tvé sestry. Merston patří k nejlepším středním školám v Oregonu. Navíc se ponoříme do lůna přírody a získáme tak odstup od veškeré povrchnosti Beverly Hills.“

Melody se v duchu usmála. Její otec Beau byl slavný plastický chirurg a matka dělávala osobní nákupčí celebritám. Povrchnost jim vládla a oni se jí řídili jako zombie. Melody si však vážila matčina odhodlání zabránit Candace v tom, aby vinu za stěhování svalovala jenom na sestru. I když svým způsobem to její vina byla.

Melody Carverová byla v rodině geneticky dokonalých lidských bytostí anomálie. Rarita. Výjimka. Odchylka.

Beau dostal do vínku pěkný vzhled italského typu, přestože měl jihokaliifornské kořeny. Jeho černé oči se třpytily, jako když se slunce odráží od hladiny jezera. Úsměv měl teplý jako kašmír a trvalé opálení jeho šestačtyřicetileté kůže nijak neublížilo. K tomu si představte správný poměr gelu lehce vetřený do vlasů a bude vám jasné, že měl stejně tolik pacientů jako pacientek. Každý doufal, že po sundání obvazů bude vypadat věčně mladý... přesně jako Beau.

Glory bylo čtyřicet dva, ale díky manželovi byla její neposkvrněná kůže oštipována a povytahována dávno předtím, než ty procedury skutečně potřebovala. Vypadala, jako by měla jednou pěstěnou nohou vykročeno z lidského vývojového řetězce do dalšího stadia evoluce – stadia, které vzdorovalo gravitaci a bránilo, aby jí někdy bylo víc než třicet čtyři. S vlnitými kaštanově hnědými vlasy po ramena, akvamarínově modrýma očima a rty tak přirozeně plnými, že nepotřebovaly kolagen, mohla Glory dělat modelku, jen kdyby nebyla tak malá. Všichni jí to říkali. Každopádně přísahala, že osobní nákupčí byla vždycky její vysněná kariéra a dělala by to, i kdyby jí Beau prodloužil holeně.

Šťastná Candace byla kombinací rodičů. Jako správný alfa predátor vyžrala všechny dobroty a dalšímu sourozenci v řadě nechala jenom zbytečky. Drobná postava, kterou zdědila po matce, sice škodila její případné kariéře modelky, ale pro šatník to bylo požehnání. Přetékal úlovky z matčiny skříně od Gapu po Gucciho (ale většinou od Gucciho). Měla Gloryiny zelenomodré oči a v nich Beauovou slunnou jiskru, a kůže opálenou jako Beau a jakoby vysmirkovanou po Glory. Lícní kosti se jí klenuly jako mramorové zábradlí. A dlouhé vlasy, které se podle přání vlnily nebo rovnaly, měly barvu másla

zakápnutého rozpuštěným karamellem. Candaciny kamarádky (a jejich matky) si fotili hrany jejich čelistí, silnou bradu nebo rovný nos a ty obrázky nosili Beauovi s nadějí, že jeho ruce dokážou stejné zázraky jako kdysi jeho DNA. A ty ruce to samozřejmě dokázaly.

Dokonce i s Melody.

Byla přesvědčená, že si ji z nemocnice přinesla nesprávná rodina, a přikládala tělesnému vzhledu jen malou váhu. Jak se to projevovalo? Bradu měla nepatrnou, zuby jako tesáky a vlasy čistě černé. Bez takového či makového melíru. Žádné pramínky barvy másla nebo karamelu. Prostě čistě černé. Oči, i když zcela funkční, byly ocelově šedé a úzké jako u skeptické kočky. Ne že by si jejich oči někdo všiml. Středem pozornosti byl nos. Skládal se ze dvou hrbolů a prudkého svahu, takže vypadal jako velbloud křížený se psem, kterého zaujalo cosi na zemi.

Ne že by na tom záleželo. Pokud šlo o Melody, bylo na ní nejlepší, že uměla krásně zpívat. Učitelé hudební výchovy se rozplývali nad jejím dokonale položeným hlasem. Byl jasný, andělský a znělý a působil hypnoticky na každého, kdo ho slyšel, takže usazené obecenstvo vyskakovalo na nohy po každém recitálu a bouřlivě tleskalo. Když však dovršila osm let, nastoupilo na scénu astma a od té doby hrálo hlavní roli.

Jakmile Melody začala chodit na vyšší stupeň, nabídl jí Beau operaci. Ale Melody odmítla. Nový nos jí astma nevyléčí, tak proč se namáhat? Musela jenom vydržet do střední školy, pak se všechno změní. Holky nebudou tak povrchní, kluci budou dospělejší. A všechny bude zajímat především inteligence.

Cha!

Všechno se jen zhoršilo, když Melody začala chodit na střední v Beverly Hills. Děvčata jí kvůli obrovskému nosu říkala Skoba

a kluci jí neřfkali vůbec nijak. Ani se na ni nepodívali. Do Díkůvzdání se stala prakticky neviditelnou. Nebýt jejího neustálého sípání a ucucávání z inhalátoru, nikdo by ani nevěděl, že je naživu.

Beau se už nemohl dívat, jak jeho dcera – „plná symetrického potenciálu“ – trpí. O Vánocích Melody řekl, že Santovi schválili novou metodu operace nosu, která má otevřít dýchací cesty a zmírnit astma. Možná by mohla znovu zpívat.

„To je báječné!“ Glory složila drobné dlaně jako k modlitbě a vděčně pozvedla oči k nebi.

„Už bys nevypadala jako sob Rudolf s červeným nosem,“ posmívala se jí Candace.

„Tady jde o její zdraví, ne o vzhled, Candace,“ napomínal ji Beau, který se očividně snažil ulehčit Melody rozhodování.

„Páni! Skvělý.“ Melody tatínka vděčně objala, i když si nebyla jistá, co mají nosy společného se zúženými průduškami. Ale když předstírala, že jeho vysvětlení věří, dodalo jí to aspoň trochu naděje. A bylo to lehčí než si připustit, že rodina se za její obličej stydí.

O vánočních prázdninách Melody podstoupila operaci. Probuďdila se a zjistila, že má tenký, drzý nosík jako Jessica Bielová a zoubky jako perličky místo tesákovitých útvarů. Než se zotavila, zhubla přes dvě kila a získala tak přístup k matčinyým zásobám od Gapu po Gucciho (ale většinou od Gucciho). Bohužel stále nemohla zpívat.

Když se vrátila na střední v Beverly Hills, dívky byly přátelské, kluci zírali a zdálo se, že kolibřici poletují trochu blíž. Nikdy se jí ani nesnilo, že by ji mohli takhle brát mezi sebe.

Jenže Melody nebyla díky žádné z těch úžasných nových vlastností o nic šťastnější. Místo aby se předváděla a flirtovala, trávila volný čas zachumlaná pod dekou s pocitem, že je jako napodobenina sestřiny metalizované kabelky Tory Burch – krásná a lesklá na

povrchu, ale uvnitř děs a běs. *Jak se opovažují chovat se ke mně hezky jenom proto, že jsem hezká! Jsem přece stejný člověk jako předtím!*

Než přišlo léto, Melody se stáhla do sebe docela. Nosila pytlovité šaty, nikdy si nekartáčovala vlasy a z doplňků uznávala jenom inhalátor, který si připínala k očku v pase.

Během barbecue, které Carverovi jako každý rok pořádali o Čtvrtém červenci (a kde zpívávala státní hymnu), dostala Melody vážný astmatický záchvat, kvůli kterému skončila v nemocnici. Glory v čekárně nervózně listovala cestovním katalogem a zastavila se u fotografie svěží přírody v Oregonu. Prohlásila, že už jen při pohledu na ni cítí čerstvý vzduch. Když Melody pustili domů, rodiče jí oznámili, že se stěhují. A poprvé v životě se po její dokonale symetrické tváři roztáhl úsměv.

„Ahoóóoj, *Bájoregone!*“ zašeptala, když zelené BMW uhánělo vpřed.

Rytmické pohupování stěračů na čelním skle a ťukání deště Melody uspalo.

Tentokrát doopravdy.